

Ояндаи Амрико ва 18 июли соли 2020 — Рақами панҷ

Нишон

Jeff Pippenger

2023-09-21

Эй ҳамаи сокинони ҷаҳон, ва аҳли замин, бубинед, ҳангоме ки Ў бар кӯҳҳо аломате барафрозад; ва ҳангоме ки карнай навозад, бишнавед. Ишаъё 18:3.

Фариштае, ки ҳамчун Илёс тасвир шудааст ва паёмеро, ки Мусо рамзи он аст, эълон мекунад, аз ҷониби ҳайвоне, ки аз вартаи беҳад боло меояд, дар кӯчаҳо кушта мешавад. Пас аз он ки барои муддате, ки бо «лаънати» Мусо, яъне «парокандагии» Аҳбар 26, рамзгузори шудааст, поймол карда мешаванд, Рӯҳулқудс ба воситаи Каломи Худо ба ҷасадҳои мурдаи онҳо дохил мешавад. Он гоҳ онҳо бармехезанд ва баъд аз он ба осмон сууд мекунанд. Паёме, ки ҳамчун дар осмон тасвир шудааст, Инчили ҷовидонаи се фаришта мебошад.

Ва фариштаи дигареро дидам, ки дар миёни осмон парвоз мекард ва Инчили ҷовидонаро дошт, то онро ба сокинони замин, ва ба ҳар миллату қабила ва забону қавм мавъиза намояд. Ваҳй 14:6.

Пеш аз он ки Илёс ва Мусо ба осмон сууд намоянд, онҳо аввал бар пойҳои худ хоҳад истод.

Ва пас аз се рӯзю ним Рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо даромад, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва тарси азиме бар онҳое фурӯ афтод, ки онҳоро медиданд. Ва онҳо овози бузургеро аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло оед». Ва онҳо дар абре ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро دیدанд. Ваҳй 11:11, 12.

Ҳар як пайғамбар бо дигар пайғамбарон мувофиқат мекунад ва ҳамаи онҳо дар китоби Ваҳй ба ҳам меоянд. Китоби Ҳизқиёл таълим медиҳад, ки вақте Рӯҳ ба инсонҳо дохил мешавад, онҳо бар пойҳои худ меистанд.

Ва Ў ба ман гуфт: «Эй писари одам, бар поҳои худ биист, ва Ман бо ту сухан хоҳам гуфт». Ва ҳангоме ки Ў бо ман сухан мегуфт, рӯҳ ба ман дохил шуд ва маро бар поҳоям бархезонд, то сухангӯяндаро ба ман бишнавам. Ҳизқиёл 2:1, 2.

Ҳизқиёл халқи Худоро дар «рӯзҳои охир» ифода мекунад, ки мурдаанд, вале сухани Худоро мешунаванд, ва пазируфтани Каломи Худо ҳузури Рӯҳулқудсро меоварад, ва он гоҳ онҳо бар пойҳои худ меистанд. Онҳое ки дар Ваҳй кушта шуда, дар кӯча гузошта шудаанд, то барои ҳазору дусад рӯзи рамзӣ поймол гарданд, онҳо низ Каломи Худоро мешунаванд, ки Рӯҳулқудсро ба дилҳо ва зехнҳои онҳо мерасонад, ва онҳо бар пойҳои худ меистанд. Ҳизқиёл ба мо мефаҳмонад, ки он Каломи Худо, ки онҳо мешунаванд, чист; ҳамон Калом, дар навбати худ, тамоми ҳаракатеро, ки Мусо ва Илёс намояндагӣ мекунанд ва дар кӯчаҳо мурда буд, боз ба ҳаёт меоварад ва онҳоро водор месозад, ки бархезанд.

Дасти Худованд бар ман буд, ва маро дар рӯҳи Худованд берун бурда, дар миёни водие фуруд овард, ки пур аз устухонҳо буд. Ва маро гирдогирди онҳо гузаронид; ва инак, дар водии кушод онҳо бисёр бағоят зиёд буданд; ва инак, онҳо бағоят хушк буданд. Ва Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, оё ин устухонҳо зинда шуда метавонанд?» Ва ман ҷавоб додам: «Эй Худованди Парвардигор, Ту медонӣ». Боз ба ман гуфт: «Бар ин устухонҳо нубувват намо ва ба онҳо бигӯ: эй устухонҳои хушк, каломи Худовандро бишнавед. Худованди Парвардигор ба ин устухонҳо чунин мегӯяд: инак, Ман рӯҳ ба шумо дохил хоҳам кард, ва шумо зинда хоҳед шуд. Ва бар шумо пайҳо хоҳам ниҳод, ва бар шумо гӯшт хоҳам рӯёнд, ва шуморо бо пӯст хоҳам пӯшонид, ва дар шумо рӯҳ хоҳам гузошт, ва шумо зинда хоҳед шуд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам». Пас ман, чунон ки ба ман амр шуда буд, нубувват намудам; ва ҳангоме ки нубувват менамудам, садое бархост, ва инак, ларзише падид омад, ва устухонҳо ба ҳам омаданд, ҳар устухон ба устухони худ. Ва ҳангоме ки нигаристам, инак, бар онҳо пайҳо ва гӯшт пайдо шуд, ва пӯст онҳоро аз боло пӯшонид; аммо дар онҳо рӯҳ набуд. Он гоҳ Ё ба ман гуфт: «Ба бод нубувват намо, эй писари одам, нубувват намо ва ба бод бигӯ: Худованди Парвардигор чунин мегӯяд: эй рӯҳ, аз чор бод биё ва бар ин кушташудагон бидам, то зинда шаванд». Пас ман, чунон ки Ё ба ман амр фармуда буд, нубувват намудам, ва рӯҳ ба онҳо дохил шуд, ва онҳо зинда шуданд ва бар пойҳои худ бархостанд, лашкари бағоят бузурге. Сипас Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, ин устухонҳо тамоми хонадони Исроил мебошанд: инак, онҳо мегӯянд: “Устухонҳои мо хушк шудааст, ва умеди мо нобуд гаштааст; мо аз ҳам ҷудо шудаем”. Бинобар ин нубувват намо ва ба онҳо бигӯ: Худованди Парвардигор чунин мегӯяд: инак, эй қавми Ман, Ман қабрҳои шуморо хоҳам кушод, ва шуморо аз қабрҳоятон берун хоҳам овард, ва шуморо ба замини Исроил хоҳам даровард. Ва ҳангоме ки қабрҳои шуморо мекушоям, эй қавми Ман, ва шуморо аз қабрҳоятон берун меоварам, хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам. Ва рӯҳи Худо дар шумо хоҳам ниҳод, ва шумо зинда хоҳед шуд, ва шуморо дар замини худатон хоҳам ҷой дод; он гоҳ хоҳед донист, ки Ман, Худованд, иро гуфтаам ва онро ба амал овардаам», мегӯяд Худованд. Ҳизкиёл 37:1–14.

Дониёл ва Юҳанно саду чилу чор ҳазор нафари Худоро дар «рӯзҳои охир» намояндагӣ мекунанд, ки ба таври рамзӣ кушта шуда, зинда гардидаанд. Юҳанно дар рағбани ҷӯшон, Дониёл дар хонаи шерон. Он ҳаракате, ки аз модари Лаодикияи худ ба вучуд омада буд, ба таври рамзӣ кушта мешавад ва баъд аз он зинда мегардад, ва ҳамин тавр ҳаштумест, ки аз ҳафт аст. Ин эҳёи калисои шашум аст, ки Филадельфия буд ва ҳаштумина мегардад, ҳарчанд он калисо нест, балки ҳаракат аст. Дар поёни даврае, ки онҳо дафнношуда мемонанд, то аз ҷониби онҳое, ки марги онҳоро ҷашн мегиранд, поймол карда шаванд, онҳо ҳамчун лашкари азим бар пойи худ меистанд. Онҳо бармехезанд, зеро паёмеро аз Каломи Худо мешунаванд. Ҳар ҷасаде, ки зиёда аз се сол дар кӯча монда бошад, то ба дараҷае пӯсида меравад, ки он чи боқӣ мемонад, танҳо устухонҳо хоҳанд буд.

«Ба устухонҳои хушк лозим аст, ки Рӯҳи Муқаддаси Худо бар онҳо бивазад, то онҳо ба ҳаракат оянд, чунонки бо эҳёе аз миёни мурдагон». Bible Training School, December 1, 1903.

Мо вазифадорем, ки дар кори эҳё кардани худамон ширкат варзем. Мо инро бо хондан, шунидан ва нигоҳ доштани он чизҳое ки навишта шудаанд, ба ҷо меоварем.

«Эҳёи парҳезгории ҳақиқӣ дар миёни мо бузургтарин ва таъчилитарин аз ҳамаи эҳтиёҷоти мост. Талош барои ин бояд нахустин кори мо бошад». Selected Messages, китоби 1, 121.

«Калом»-и нубувватӣ, ки ин эҳёро аз таҷрибаи Лаодикия ба таҷрибаи Филадельфия ба вучуд меоварад, аз паёме сарчашма мегирад, ки дар китобҳои Дониёл ва Ваҳй ёфт мешавад.

«Ҳангоме ки китобҳои Дониёл ва Ваҳй беҳтар фаҳмида шаванд, имондорон таҷрибаи динии тамоман дигар хоҳанд дошт». Testimonies to Ministers, 112–114.

Таҷрибаи дини қонуниятгаронаи Лаодикия бо паёми ҳаётбахш дигаргун мешавад. Паёми Ваҳйи Исои Масеҳ паёми қудрати офаринандаи Ёст, ки бе ҳеҷ шакке қудрати Худо барои наҷоти ҳар касест, ки имон меоварад.

«Чӣ қудрате бояд аз ҷониби Худо дошта бошем, то дилҳои яхбаста, ки танҳо дине қонунӣ доранд, чизҳои беҳтареро, ки барои онҳо муҳайё гардидааст,—Масеҳ ва адолати Ё,—бубинанд! Паёме ҳаётбахш лозим буд, то ба устухонҳои хушк ҳаёт бахшад». Manuscript Releases, volume 12, 205.

Дини қонунгароёна динест аз роҳ баргашта, чунон ки ин дар дуршавии Адвентизм аз таҳкурсеӣ аз соли 1863 ва баъд аз он таҷассум ёфтааст.

«Қалами худро як сӯ мегузорам ва ҷонамро дар дуо боло мебардорам, то ки Худованд бар қавми рӯйгардонидаи Худ, ки мисли устухонҳои хушканд, нафас дамад, то онҳо зинда шаванд». General Conference Bulletin, February 4, 1893.

Исо дар Ваҳй «шоҳиди амин» аст.

Ва ба фариштаи калисои Лӯдикиён бинавис; Инҳоро Омин, шоҳиди амин ва ҳақиқӣ, ибтидои офариниши Худо меғӯяд. Ваҳй 3:14.

Хоҳар Уайт моро огоҳ месозад, ки ин Исо аст, ки «шоҳиди содиқ» мебошад ва ба лаодикиён, ки дар хатоҳо ва гуноҳ мурдаанд, «шаҳодати рост» пешкаш мекунад, ва ҳамин тавр, чунон ки бо паёме ба водии устухонҳои хушк мурда буд, ин паём ларзишро ба вучуд меоварад.

«Ман маънои он тақонро, ки дида будам, пурсидам, ва ба ман нишон дода шуд, ки он аз шаҳодати росте ба вучуд меояд, ки бо машварати Шоҳиди Ҳақиқӣ ба Лоудикиён барангехта шудааст. Ин бар дили қабулқунанда таъсири худро хоҳад гузошт ва ӯро ба боло бардоштани меъёр ва баён кардани ҳақиқати рост роҳнамоӣ хоҳад кард. Баъзеҳо ин шаҳодати ростро таҳаммул нахоҳанд кард. Онҳо бар зидди он бармехезанд, ва ҳамин аст он чи ки дар миёни қавми Худо тақоне ба вучуд хоҳад овард.

«Ман дидам, ки шаҳодати Шоҳиди Ҳақиқӣ ҳатто нисфаш ҳам ба эътибор гирифта нашудааст. Он шаҳодати ҷиддӣ, ки сарнавишти калисо бар он овезон аст, сабук шумурда шудааст, агар тамоман нодида гирифта нашуда бошад. Ин шаҳодат бояд

тавбаи амиқе ба амал оварад; ҳамаи онҳое ки онро ба ҳақиқат мепазиранд, ба он итоат хоҳанд кард ва пок хоҳанд шуд.

«Фаришта гуфт: “Гӯш андозед!” Ба зудӣ овозе шунидам, монанди овози созҳои бисёри мусиқӣ, ки ҳама якҷоя бо оҳангҳои комил, ширин ва ҳамоҳанг садо медоданд. Он аз ҳар мусиқие, ки ман то он вақт шунида будам, болотар буд ва чунин менамуд, ки пур аз раҳм, шафқат ва шодии боло-баранда ва муқаддас аст. Он тамоми вучуди маро ба ларза овард. Фаришта гуфт: “Назар кунед!” Он гоҳ диққати ман ба он гурӯҳе равона карда шуд, ки дида будам, ва онҳо ба саҳтӣ такон ёфта буданд. Ба ман онҳое нишон дода шуданд, ки қаблан дида будам бо гиря ва дар дуо бо азоби рӯх машғул буданд. Шумораи фариштагони муҳофиз, ки гирди онҳо буданд, дучанд шуда буд, ва онҳо аз сар то по бо зиреҳе пӯшида буданд. Онҳо бо тартиби дақиқ, мисли гурӯҳи сарбозон, ҳаракат мекарданд. Чехраҳои онҳо аз он набардии шадиде, ки аз сар гузаронда буданд, аз он муборизаи ҷонқоҳе, ки паси сар карда буданд, шаҳодат медод. Бо вучуди ин, симоҳои онҳо, ки бо азоби шадиди ботинӣ нишонагузор шуда буданд, акнун бо нур ва ҷалоли осмон медурахшиданд. Онҳо пирӯзиро ба даст оварда буданд, ва ин аз онҳо сипосгузориҳои амиқтарин ва шодии муқаддас ва муқаддасро бармеангехт.»

Шумораи ин гурӯҳ кам шуда буд. Баъзеҳо аз ҷояшон ҷунбонида шуда, дар роҳ монда буданд. Онҳое ки бепарво ва бетафовут буданд, ва бо касоне ки ғалаба ва наҷотро ба қадре гаронбаҳо мешумориданд, ки барои он бо устуворӣ илтиҷо ва ҷонқоҳӣ мекарданд, ҳамроҳ намешуданд, онро ба даст наоварданд; ва онҳо дар торикӣ қафо монданд, ва ҷойҳои онҳо дарҳол аз ҷониби дигароне пур карда шуд, ки ҳақиқатро қабул намуда, ба сафи онҳо дохил мешуданд. Фариштагони шарир ҳанӯз ҳам гирди онҳо фишор меоварданд, аммо ҳеҷ қудрате бар онҳо дошта наметавонистанд.

«Ман шунидам, ки онҳое ки бо зиреҳ пӯшида буданд, бо қудрати бузург ҳақиқатро эълон мекарданд. Ин таъсири худро мерасонд. Бисёре баста шуда буданд; баъзе занон аз ҷониби шавҳаронашон, ва баъзе кӯдакон аз ҷониби падару модаронашон. Ростдилоне ки аз шунидани ҳақиқат боздошта шуда буданд, акнун онро бо шавқи зиёд қабул мекарданд. Ҳар гуна тарс аз ҳешовандонашон аз байн рафта буд, ва танҳо ҳақиқат барои онҳо боло бардошта мешуд. Онҳо барои ҳақиқат гурусна ва ташна буданд; он барои онҳо аз ҳаёт азизтар ва гаронбаҳотар буд. Ман пурсидам, ки сабаби ин тағйироти бузург чӣ буд. Фариштае ҷавоб дод: “Ин борони охир аст, таровате аз ҳузури Худованд, нидои баландии фариштаи сеюм.”» Early Writings, 270, 271.

Шаҳодати ростине ба Лодиқия, ки пас аз як такони саҳт лашкареро бармехезонад, ҳамон паём ба водии устухонҳои хушки мурда аст, ва он устухонҳо паёми Мусо ва расул Илёсро ифода мекунанд, ки 18 июли соли 2020 дар кӯча аз ҷониби ҳайвони аз ҷоҳи бепоён баромада кушта шуданд.

«Ба калисоҳо ва муассисаҳои мо бояд шаҳодати ростин дода шавад, то ҳуфтагон бедор карда шаванд».

«Ҳангоме ки каломи Худованд бо имон пазируфта шуда, итоат карда мешавад, пешрафти устувор ба амал хоҳад омад. Бигзор акнун эҳтиёҷи бузурги худро бубинем.

Худованд наметавонад моро ба кор барад, то даме ки Ў ба устухонҳои хушк ҳаёт надамада бошад. Ман суханони гуфташударо шунидам: “Бе таъсири амиқи Рӯҳи Худо бар дил, бе нуфузи ҳаётбахши он, ҳақиқат ба ҳарфи мурда табдил меёбад.”» Review and Herald, November 18, 1902.

Мо нишон додем, ки чор нишонае, ки таърихи ҳафт раъдро ифода мекунанд, дар ҳар як хатти ислоҳот муаррифӣ шудаанд. Дар иртибот бо ин, воқеият чунин аст, ки дар ҳар як хатти ислоҳот ҳар яке аз ин чор нишона ҳамон як мавзӯи нубуввати ифода менамояд. Дар мавриди Мӯсо, мавзӯ дар ҳар яке аз ин чор нишона, ки ҳафт раъдро рамзӣ месохтанд, аҳд бо қавми баргузида буд. Дар мавриди Довуд, он сандуқи Худо буд. Дар мавриди Масех, он марг ва эҳё буд. Дар мавриди миллериён, он усули як рӯз барои як сол буд.

Барои Future for America, он Ислом аст. Ислом дар 11 сентябри соли 2001. Бори дигар он Ислом буд дар 18 июли соли 2020, бо пешгӯии ноком, ноумедии аввал ва оғози вақти таъхир. Саввумин waymark, ки лашкари азимеро ба вучуд меоварад, ки бармехезад, паёми чор бод аст, ки Исломо ифода мекунад, «аспи хашмгин»-и нубуввати Китоби Муқаддас.

«Фариштагон чор бодро нигоҳ медоранд, ки ба сурати асп хашмгине тасвир шудааст, ки меҳода аз банд раҳо шуда, бар рӯи тамоми замин тохта гузарад ва дар роҳи худ ҳалокат ва марг оварад.

«Оё мо дар ҳуди остонаи ҷаҳони абадӣ хоб хоҳем кард? Оё мо кунд ва сард ва мурда хоҳем буд? Эй кош, дар калисоҳои мо Рӯҳ ва нафаси Худо ба қавми Ў дамида мешуд, то ки онҳо бар пой худ биистанд ва зиндагӣ кунанд. Мо бояд бубинем, ки роҳ танг аст ва дарвоза низ танг аст. Аммо ҳангоме ки мо аз он дарвозаи танг мегузарем, фароҳии он ҳадду канор надорад». Manuscript Releases, volume 20, 216, 217.

Дарҳол пас аз он ки Илёс ва Мусо бармехезанд, онҳо ҳамчун аломат ба осмон бардошта мешаванд.

Ва онҳо овози бузургеро аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло оед». Ва онҳо дар абре ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро диданд. Ваҳй 11:12.

Мо дар мақолаи навбатӣ ба нишонае, ки бо Мусо ва Илёс муаррифӣ шудааст, хоҳем пардохт.